RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 261.182 van 23 oktober 2024
in de zaak A. 237.045/VII-41.640

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Nathalie Malanda
kantoor houdend te 1020 Brussel
Dieudonné Lefèvrestraat 17
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 16 augustus 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 275.222 van 13 juli 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.073 van 24 oktober 2022.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Benny De Sutter heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 mei 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martine Kiwakana, die *loco* advocaat Nathalie Malanda verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Benny De Sutter heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 22 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 maart 2021 stelt de dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan.

Op 20 januari 2022 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Met arrest nr. 275.222 van 13 juli 2022 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker niet te erkennen als vluchteling en weigert hij hem de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert een enig middel aan, bestaande uit drie onderdelen, de schending van het recht van verdediging en de tegensprekelijke aard der debatten (eerste middelonderdeel), van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet, de artikelen 39/2, § 1, tweede lid en 57/1, §§ 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 ‘tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen’ (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) *juncto* de artikelen 15, derde lid, e), en 25 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2013/32) (tweede middelonderdeel) en van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet (derde middelonderdeel).

Verzoeker betoogt in een eerste middelonderdeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het recht van verdediging en de tegensprekelijke aard der debatten schendt, door te overwegen dat er geen afdwingbare juridische basis bestaat voor zijn argument dat geen rekening kan worden gehouden met de verklaringen in Oostenrijk en Zwitserland die hij heeft afgelegd zonder bijstand van een voogd, dat die verklaringen niet op een kindvriendelijke manier werden afgenomen en dat geen rekening werd gehouden met zijn kwetsbaarheid. Hij laat gelden dat hij in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nochtans diverse juridische basissen heeft opgeworpen, waarop de verwerende partij niet antwoordt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroept zich op een ambtshalve motief, terwijl deze

redenering niet het voorwerp van een debat heeft uitgemaakt en aan de verzoeker niet de kans werd geboden om over dit motief standpunt in te nemen. Dit gebrek aan tegenspraak houdt een schending van het recht van verdediging in. Dit is eveneens het geval indien de rechter meent dat een bepaalde rechtsnorm al dan niet van toepassing is, zonder deze vraag aan een tegensprekelijk debat te onderwerpen.

Verzoeker betoogt in een tweede middelonderdeel dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een juridische basis heeft ingeroepen om zijn argumentatie te staven dat de persoonlijke onderhouden afgelegd in Zwitserland en Oostenrijk niet in aanmerking mogen worden genomen. Hij refereert specifiek aan de artikelen 15, derde lid, e), en 25 van richtlijn 2013/32. Verzoeker vervolgt dat noch uit het bestreden arrest, noch uit de aanvankelijk bestreden beslissing, noch uit het dossier blijkt dat hij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in Oostenrijk een vertegenwoordiger kreeg toegewezen. Bij het interview bij de Oostenrijkse autoriteiten is geen vertegenwoordiger aanwezig. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in het verslag. Nochtans wordt Oostenrijk, als lidstaat van de Europese Unie, geacht artikel 25 van richtlijn 2013/32 te hebben omgezet in intern recht. De waarborgen voor niet-begeleide minderjarigen, zoals vervat in artikel 25 van richtlijn 2013/32 zijn aldus geschonden. Hieruit volgt dat verzoeker niet heeft kunnen genieten van zijn rechten en niet heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen. Hoewel Zwitserland geen lidstaat is van de Europese Unie en dus geen partij is bij richtlijn 2013/32, dient België wel de procedurele waarborgen in voornoemde richtlijn te respecteren. In het geval dat een persoonlijk onderhoud werd afgenomen in omstandigheden die de procedurele waarborgen niet verzekeren, zoals in Zwitserland, dient België deze persoonlijke onderhouden buiten beschouwing te laten om een schending van de richtlijn en de in Belgische recht omgezette bepalingen te vermijden. Noch uit het bestreden arrest, noch uit de aanvankelijk bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijkt dat de verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in Zwitserland een vertegenwoordiger kreeg toegewezen. Er is geen sprake van een voogd in het verslag van het eerste interview en er is geen voogd aanwezig in het verslag van het ‘groot’ persoonlijk

onderhoud bij de Zwitserse asielinstanties. Vermits de interviews in Oostenrijk en in Zwitserland niet zijn afgenomen op een kindvriendelijke manier en geen vertegenwoordiger werd aangesteld voor de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, zijn de procedurele waarborgen overeenkomstig artikel 57/1, § 3, eerste lid, en § 4 van de vreemdelingenwet en artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 *juncto* de artikelen 15, derde lid, e), en 25 van richtlijn 2013/32 niet gerespecteerd, zodat de verwerende partij de interviews buiten beschouwing diende te laten. De motivering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen strijdt met de voornoemde artikelen, aangezien hij concludeert dat het feit dat geen rekening werd gehouden met verzoekers kwetsbaarheid en dat de verklaringen niet op een kindvriendelijke manier werden afgenomen geen afdwingbare juridische basis heeft, terwijl de bovenstaande artikelen dit vereisen. Onterecht concludeert die rechter volgens verzoeker aldus dat er geen juridische afdwingbare basis bestaat. Er kleeft aan de aanvankelijk bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan worden hersteld. Gelet op voorgaande diende de beslissing van de verwerende partij te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert zijn bevoegdheid zoals vervat in artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet, uit te oefenen vermits hij diende te vernietigen omwille van een substantiële onregelmatigheid die kleeft aan de voor hem bestreden beslissing.

In een derde middelonderdeel voert verzoeker aan dat het bestreden arrest niet antwoordt op de ingeroepen rechtsnormen in het eerste middel van het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt niet verwezen naar enige ingeroepen rechtsnorm. Er wordt enkel verklaard dat er geen afdwingbare juridische basis bestaat. Verzoeker heeft eveneens de schending ingeroepen van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. De verwerende partij moet deze algemene beginselen van behoorlijk bestuur steeds in acht nemen en respecteren. De rechter schendt de motiveringsplicht door niet te motiveren ten aanzien van al deze rechtsnormen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Hij voegt toe dat hij wel degelijk een grief ontleent aan het gegeven dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend. De stelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er geen afdwingbare wettelijke basis zou bestaan voor de aangevoerde noodzaak tot wering van de in Oostenrijk en Zwitserland afgelegde verklaringen, is immers een middel dat niet voorkomt in de beslissing van de verwerende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het derhalve ambtshalve opgeworpen, zodat de verzoeker er niet op heeft kunnen repliceren.

De verwerende partij antwoordt niet op het middel geput uit de schending van de rechten van de verdediging van de verzoeker, die niet in de gelegenheid werd gesteld om standpunt in te nemen over de afdwingbaarheid in het Belgisch recht van de door hem opgeworpen middelen.

Verzoeker vervolgt dat hij het cassatieberoep niet aanwendt om kritiek te uiten op de in het buitenland gevoerde procedures in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming. Zijn betoog is daarentegen gericht tegen de waarde die wordt toegekend aan de in die procedures afgenomen verklaringen. Het gegeven dat verzoeker destijds minderjarig was, is hiervoor wel degelijk ter zake dienend. Het gegeven dat verzoeker in Oostenrijk en Zwitserland werd bijgestaan door een raadsman, dan wel juridisch adviseur, alsook door een tolk, garandeert niet dat zijn rechten gewaarborgd werden, noch dat de door hem afgelegde verklaringen hierdoor voldoende betrouwbaar zijn. Deze stukken kunnen dan ook niet zonder meer worden beschouwd als objectieve informatie die niet moet worden onderworpen aan een evaluatie rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin deze werd verzameld.

De vraag of er al dan niet een algemeen beleid zou bestaan bij de verwerende partij om verklaringen afgenomen in andere landen bij minderjarige vreemdelingen terzijde te laten wanneer deze niet plaatsvonden in het bijzijn van een voogd, is niet determinerend. De vraag is of verzoeker rechtsgeldig kon inroepen dat bij het beoordelen van de waarde die eraan moet worden toegekend, de verwerende partij rekening had moeten houden met de afwezigheid van de voogd en het feit dat de verhoren niet op een kindvriendelijke manier waren afgenomen, gecombineerd met de kwetsbaarheid en de minderjarigheid van verzoeker als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Het gegeven dat verzoeker uitdrukkelijk toestemming heeft verleend om inlichtingen in te winnen bij de Oostenrijkse en Zwitserse asielinstanties en hij de Belgische asielinstanties de toestemming verleende om onder meer de verhoorverslagen en eventuele beslissingen van de asielinstanties te laten overmaken, is niet ter zake dienend. Deze toestemming ontneemt hem niet het recht om de wering te vragen van de inhoud van de verklaringen afgelegd voor die instanties in de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De vraag of de verklaringen anders zouden zijn geweest indien verzoeker was bijgestaan door een voogd is wel degelijk pertinent, aangezien de rol van de voogd erin bestaat de minderjarige in rechte te vertegenwoordigen. De voogd kan aanvullingen maken op de verklaringen van de minderjarige, hem steunen of tussenkomen tijdens het persoonlijk onderhoud, zodat zijn aanwezigheid een substantiële onregelmatigheid vormt. De minderjarigheid en kwetsbaarheid van verzoeker is een belangrijk element dat bij de beoordeling van zijn verzoek tot internationale bescherming moest worden betrokken.

Verzoeker benadrukt wat het tweede middelonderdeel betreft dat de regel dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat ook doorwerkt in het asielrecht. Daarnaast geeft de verwerende partij een te beperkende interpretatie aan artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Het gaat daarbij immers niet enkel over het horen van de minderjarige, maar over heel het onderzoek van de asielaanvraag en dus ook over

de beoordeling van de waarde van de in Oostenrijk en Zwitserland afgelegde verklaringen. Bij het onderzoeken van de asielaanvraag konden de adjunct-commissaris-generaal en vervolgens de rechter in vreemdelingenzaken niet zomaar het hele regelgevend kader naast zich neerleggen en tot de beslissing komen dat er geen onregelmatigheid kleefde aan de in het buitenland afgelegde verklaringen. Zeker rekening houdend met het feit dat verzoeker niet met deze bevindingen werd geconfronteerd. Een loutere verwijzing naar de minderjarigheid van verzoeker en een formele verwijzing naar zijn statuut van niet-begeleide minderjarige, zonder dat daar op enige feitelijke en gemotiveerde wijze rekening mee wordt gehouden bij de beoordeling van de waarde van de verklaringen die in afwezigheid van een voogd werden afgelegd, getuigt van een miskenning van het beginsel dat het hoger belang van het kind het leidend beginsel moet vormen bij het onderzoeken van de asielaanvraag van de minderjarige. Tot slot wenst verzoeker te wijzen op het feit dat de bijstand van advocaat of juridisch adviseur niet gelijkstaat aan de bijstand van een voogd. Bovendien werd dit niet opgeworpen in de procedure ten gronde, noch in de motivering van het bestreden arrest, zodat dit niet voor het eerst voor de Raad van State als cassatierechter kan worden opgeworpen.

Wat het derde middelonderdeel betreft, stelt verzoeker dat het niet uit het bestreden arrest blijkt dat de rechter daadwerkelijk op de middelen heeft geantwoord. Waar de verwerende partij erop wijst dat verzoeker in het buitenland werd bijgestaan door een advocaat, dan wel juridisch adviseur, herhaalt verzoeker dat dit een motivering betreft die niet voorkomt in het bestreden arrest, noch in de oorspronkelijk bestreden beslissing van de verwerende partij. Er is tevens een belangrijk verschil tussen de rol van een advocaat of juridisch adviseur en de rol van een wettelijke vertegenwoordiger van een minderjarige. Die laatste neemt *de facto* de functie over van de afwezige ouders. In afwezigheid van de wettelijke vertegenwoordiger is er dus wel sprake van een substantieel gebrek in een procedure betreffende een niet-begeleid, minderjarig kind.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

6. De “tegensprekelijke aard der debatten”, dat deel uitmaakt van het recht van verdediging, houdt in dat de partijen kennis moeten kunnen nemen van alle aan de rechter voorgelegde stukken en dat zij er op nuttige wijze standpunt over moeten kunnen innemen. Het algemeen rechtsbeginsel van het recht van verdediging vereist niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn voorgenomen motieven eerst aan de partijen ter kennis moet brengen, wanneer hij feitelijke elementen beoordeelt die deel uitmaken van het administratief dossier, het rechtsplegingsdossier en de debatten.

Verzoeker bekritiseert in het eerste middelonderdeel de volgende passage van het bestreden arrest:

> “De uitleg in het verzoekschrift dat geen rekening kan worden gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd zonder bijstand van een voogd, dat deze verklaringen niet op een kindvriendelijke manier werden afgenomen en dat geen rekening werd gehouden met verzoekers kwetsbaarheid, heeft geen afdwingbare juridische basis, aangezien verzoeker in wezen niet verder komt dan te verwijzen naar een algemeen beleid dat zou bestaan”.

Deze passage betreft geen ambtshalve door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen motief, maar is een antwoord op het door verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen middel dat geen rekening mag gehouden worden met de verklaringen afgelegd in Zwitserland en Oostenrijk omdat hij die zonder voogd heeft afgelegd.

Het blijkt niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de asielaanvraag elementen zou hebben onderzocht die geen deel uitmaken van het administratief dossier, het rechtsplegingsdossier of de debatten en waarover verzoeker zich niet op een nuttige wijze heeft kunnen

uitspreken. De omstandigheid dat de verwerende partij niet door middel van een nota met opmerkingen heeft geantwoord op de argumenten van verzoeker verandert niets aan deze vaststelling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft het standpunt van verzoeker over de verklaringen die hij in Oostenrijk en Zwitserland had afgelegd onderzocht, waarna hij besloot de ingenomen stelling niet te kunnen bijtreden omdat zij "geen afdwingbare juridische basis [heeft], aangezien verzoeker in wezen niet verder komt dan te verwijzen naar een algemeen beleid dat zou bestaan". Dat verzoeker zich niet heeft kunnen uitspreken over het motief op grond waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meende diens argumentatie te moeten verwerpen, doet niet besluiten tot een schending van het recht van verdediging of de tegensprekelijke aard der debatten.

De kritiek van verzoeker dat hij diverse juridische basissen had opgeworpen in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de verwerende partij "niet op antwoordt", houdt geen verband met de aangevoerde schending van het recht op tegenspraak en het recht van verdediging.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

7. In het tweede middelonderdeel voert verzoeker in essentie aan dat hij in het verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangegeven wat de juridische basis is om de persoonlijke onderhouden afgelegd in Zwitserland en in Oostenrijk niet in aanmerking te nemen. Door onterecht te oordelen dat daarvoor geen juridische basis is, zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 22*bis* van de Grondwet, artikel 39/2, §1 en artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de vreemdelingenwet, artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en artikel 15, derde lid, e), en artikel 25 van richtlijn 2013/32 schenden.

Verzoeker kan zich niet op rechtstreekse wijze beroepen op bepalingen van Europese richtlijnen die in het nationale recht zijn omgezet, behoudens wanneer hij aanvoert dat die omzetting op foutieve wijze zou zijn gebeurd. Verzoeker doet dit evenwel niet, zodat hij zich niet rechtstreeks op de aangehaalde bepalingen van richtlijn 2013/32 kan beroepen.

Artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet luidt als volgt:

"Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat."

Artikel 57/1, § 3, eerste lid, en § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

> “§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hecht passend belang aan de verklaringen van de minderjarige vreemdeling in overeenstemming met zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid. De minderjarige vreemdeling wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord overeenkomstig de bij koninklijk besluit vastgestelde bepalingen.
> § 4. Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.”

Artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bepaalt :

> “§ 4. Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.”

Geen van deze bepalingen stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verklaringen van een minderjarige die in het buitenland zijn afgelegd zonder voogd uit de debatten moet weren of geen rekening mag houden met deze verklaringen. Het komt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen toe om de bewijswaarde van deze verklaringen te beoordelen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in dat verband gemotiveerd waarom hij rekening kon houden met de in het buitenland afgelegde verklaringen van verzoeker:

> "In elk geval maakt verzoeker met dergelijk algemeen betoog niet aannemelijk dat de procedures in Zwitserland en Oostenrijk zijn aangetast door onregelmatigheden en tekortkomingen dermate dat op geen [enkele] wijze rekening mag worden gehouden met de aldaar afgelegde verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker werd bijgestaan door een tolk Somali in Zwitserland en Oostenrijk, zodat het argument in het verzoekschrift dat verzoeker de taal van het land niet begreep, niet betekende dat hij zijn relaas niet kon doen in een taal die hij voldoende machtig was. Op basis van de elementen waarop de Raad acht kan slaan was er een effectieve communicatie bij de procedures die verzoeker indiende in Zwitserland en Oostenrijk".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt geen van de aangevoerde bepalingen door te oordelen dat er geen afdwingbare juridische basis is voor het argument dat er geen rekening kan worden gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd zonder bijstand van een voogd in het buitenland.

Bovendien geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genoegzaam aan waarom hij van oordeel is dat de verwerende partij op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoeker en de procedurele waarborgen in het belang van het kind:

> "De uitleg dat de bestreden beslissing slechts tweemaal de jonge leeftijd van verzoeker aanhaalt, toont geenszins aan dat de bestreden beslissing in strijd is [met] de verplichting voor de met het onderzoek belaste instanties om het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze te beoordelen en rekening te houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij

> blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt overigens dat hiermee voldoende rekening werd gehouden. Wat verzoekers leeftijd betreft, stelt de Raad vast dat de tweede zin van het feitenrelaas luidt als volgt: 'Je bent nog minderjarig.' In de motivering van de bestreden beslissing wordt ook een volledige paragraaf besteed over verzoekers profiel en achtergrond, waarbij een bijzondere aandacht wordt besteed aan verzoekers zeer [uiteenlopende] verklaringen over zijn leeftijd. Ook in de conclusie van de bestreden beslissing wordt het volgende uitdrukkelijk aangegeven: 'Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.'
> Uit het administratief dossier blijkt overigens duidelijk dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Er werd immers een fiche opgemaakt "niet-begeleide minderjarige vreemdeling" die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 5 maart 2021, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijke onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijk onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde protection officer en dat die hem gepaste vragen heeft gesteld. Dit blijkt overigens zeer concreet in het afsluitende deel van het CGVS-interview (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19-20). Zowel verzoeker als zijn voogd hebben daarbij aangegeven dat alles kon worden besproken, dat de tolk heel goed werd begrepen. Verzoekers advocaat had evenmin opmerkingen".

Noch artikel 22*bis* van de Grondwet, noch artikel 57/1, §§ 3 en 4, van de vreemdelingenwet, noch artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 zijn geschonden.

Voor de aangevoerde schending van artikel 39/2, §1, van de vreemdelingenwet is zoals hierboven aangegeven het uitgangspunt van verzoeker dat er sprake is van "een substantiële onregelmatigheid" doordat rekening is gehouden met de verklaringen van verzoeker in het buitenland onjuist. Artikel 39/2, §1, is evenmin geschonden.

Voor zover ontvankelijk is het tweede middelonderdeel ongegrond.

Derde middelonderdeel

8. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Zoals bij de bespreking van het eerste middelonderdeel is aangegeven, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op het door verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen middel dat geen rekening mag gehouden worden met de verklaringen afgelegd in Zwitserland en Oostenrijk omdat hij die zonder voogd heeft afgelegd. Met de overwegingen in randnummers 2.2 en 2.3 van zijn arrest heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op een duidelijke en ondubbelzinnige wijze aangegeven om welke redenen hij de argumentatie in het opgeworpen eerste middel niet aanneemt.

In zoverre het middelonderdeel zo begrepen moet worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet geantwoord heeft op het voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerde middel voor zover er verwezen werd naar de beginselen van behoorlijk bestuur, mist het middelonderdeel feitelijke grondslag. In randnummer 2.2 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot “een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht”, dat “een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen [niet toelaat] om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.” In randnummer 2.3. wordt dan op een duidelijke en ondubbelzinnige wijze aangegeven om welke redenen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de specifieke argumentatie in het opgeworpen eerste middel niet aanneemt.

9. Het derde middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

10. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**